

POKROK

PUBLISHING CO.

vydáva
POKROK ZÁPADU
a místní vydání

v Crete pro Baline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tynndall, S. D., pro stát South a North Dakota.

Předplatní:

Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějte se pomocí peněžních poukazek (Money Orders), expresních poukazek (Express Money Orders), bankovních poukazek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise. Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů čtenářstva ochotné a veřejné. Musí být stručné, psané bez úmyslu někoho osobně poškodit a podléhaty plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo v dopisech uveřejněno.

Dobrou vůli a snahu třeba přehlédnete, ale nikdy po ní nešlapete.

Nevnikte do soukromých životů druhých, neb snadno byste mohli stát před zradlem životů vlastních, jež by byly ještě horšími.

Nenaríkejte na nepřátele, ale častěji na sebe v vědomí, že člověk sám bývá svým vlastním nepřítelem — nejčastěji.

Nastává podzim a zima s častějšími závavami. Pamatujte těmito ne pouze na svoje tělo, ale i na své duše. Nějaká rozumná přednáška vám neškodí a vy jí potřebujete stejně jako — my.

Nepamatujte pouze na sebe, ale vždy a všude buďte si pamětlivi, že máte určité povinnosti k svému okolí a ku svým bližním. Vykonáte-li ty, pak budete lepšími lidmi, než jakými byste byli, kdybyste plnili povinnosti, vztahující se pouze výhradně k vám.

Zanechme jednou konečně té vzájemné nesnášenlivosti, nevraživosti a rvavosti, kterými žijeme tu již déle jak padesát let. Podívejme se za sebe a to, co uvidíme, může a musí nám být pro budoucnost, lepší a zdravější budoucnost postačitelým odstraňujícím příkladem a nad jiné varovnou výstrahou.

Snesli jsme dosti ústrků a dosti příkrochů pro své přesvědčení, kterým stále jsme hlásali, že svobodomyšlnost náboženstvím není a že všechny svobodomyšlné obřady jsou pouhou — komedií, kterou jednotliví počítají jedině na ohlupování důvěřivého lidu a na svou vlastní — kapsu. Nic jsme si však z toho nedělali, poněvadž jsme věděli, že hájíme pouze pravdu. Nyní pak jsme povzděni, že Svaz Svobodomyšlných při svém posledním sjezdu v New Yorku tu námi hlášanou pravdu plně — podepsal.

Svobodomyšlnost jest **Stromem Poznání**, na němž zde v Americe mnozí a mnozí štěpáři provozují své fušerské řemeslo.

Už z čistě humanity neměla se na sjezdu Svazu Svobodomyšlných zatračovati a boykotem ohrožovati živnost pana dr. Išky. Upřímně litujeme, ne tak pro panu I. povstaly po neuposlechnutí výzvy Svazu, ale proto, že by jeho oddané ovečky přišly o krásné a dojemné pohřební řeči, na něž by se i ten mrtvý div nerozplakal.

Uvažujeme-li střízlivě o usnesení Výkonného Výboru Svazu Svobodomyšlných u příležitosti nedávného sjezdu v New Yorku, o usnesení, vylučujícím veškeré obřadnictví ze svobodomyšlnosti jakožto opíjení se po církevnosti, musíme říci, že dle našich skromných náhledů jest Svaz příliž daleko, neuváží, že na příklad pohřební řeči za jistých okolností nepřítelství vůči k pojmu slova "obřad", a definované samotným Výkonným Výborem Svazu Svobodomyšlností nemůže přece býti ne-

důstojným počin vytrysklý ze srdce naplněného vděčností a láskou k zemřelé osobě ať již láskou žalem zdrcené matky k dítěti, nebo vděčností a láskou spolku ku svému oddanému členu, nebo dokonce celého národa ku svému favorizovanému vůdci a hajiteli jeho práv. Smrt jednotlivce, prostého a jinak v životě nevynikajícího občana týká se bezprostředně jen a jediné příbuzných a přátel nebožtíkových. Kruh zájmů příbuzných a přátel nebožtíkových se rozšíří, byl-li tento členem některého spolku, a byl-li snad dokonce o blaho svého národa zasloužilým synem, ať již vědátorem, literátem nebo politikem, tu platí jemu úcta a pieta celého národa. Loučím-li se s dobrým a věrným přítelem odehazejícím právě na dalekou cestu, tu srdce naše je sklíčeno steskem a smutkem a přec ani nejsvobodomyšlnější člověk nebude tvrdit, že by několik slov na rozloučenou vyřčených ze srdce překypělého kolem nad ztrátou přítele, bylo církevním obřadem. Ba dle našich názorů na věc nemůže býti mluveno o obřadu ani tehdy, když nad rakví promluví a přítomným nad ztrátou milovaného teskním poskytně slova útěchy třeba kněz, přišel-li jako ostatní se rozloučiti co přítel se zesnulým přítelem. — Zde ovšem vyjímáme církev předepsaný výkrop a šablonovitě odříkávané modlitby za zemřelé, což jest obřadem právě tak jako pohřební řeči třeba svobodomyšlného člověka, který nemá na celém tom smutném výjevu jiného zájmu, než ten, aby za ztrátu činu a šablonovitou řeč byl přiměřeně zaplacen. Čím vyhlášenější řečník, to jest, čím nabubřejší dovede vynášet zásluhy nebožtíkovy, kterých ani neměl a čím úlisnější dovede se vlihotit do srdcí truchlících pozůstalých vynášením lásky těchto ku zemřelému, třeba že by celá vesnice věděla o opaku, tím častěji bývá takový řečník objektivován a tím lépe bývá jeho výkon placen. Obřadnictvím může být nazváno počínání některých městských žen, které z pouhého již zvyku připojují se k pohřebním průvodům, z pouhého zvyku přicházejí a odříkávají "očenáše" nad hrobem člověka jim zcela neznámého. Jsou to jen zmodernělé "plačičky ženy" starověké, rovněž placené, jenže jich plat pozůstává z pastvy očí, jimž neujde to nejmenší pohnutí svalů v tváři "truchlících pozůstalých", a dle toho spřádají a roztrouhají pak "pravdivé" historie o více nebo méně dobrých poměrech mezi oplakávaným a oplakávajícími. Rovněž obřadem jest tak zvané "pojmenování dítěte". Výkon hromadně prováděný, bývá obyčejně svěřen předsedovi spolku, jehož jsou členy otcové pojmenováni býti majících dětí. Předseda sám jistě nemá na tom většího zájmu, než řečnické třeba, afriky "Zulu", a je mu lhostejno, bude-li se dítě jmenovat Hvězdomila nebo Kateřina; on činí tak prostě na základě svého zvolení k tomuto výkonu a činí tak rád, neboť i on bude za to zaplacen, jestliže ne hotovými penězi, tedy ne méně cennou reklamou v novinách. Myslíme, že o oddávání párků ať již se štolou nebo bez ní netřeba se zmiňovati slovem; jest to výkon tak vysloveně obřadný, že jen idiot by v tom obřadu neviděl. Napsali jsme z předu, že Výkonný Výbor Svazu měl příliž daleko, což se netýká výše zmíněného výkonu oddávacím. Zde, trváme, bude Výbor muset jít ještě dále. On bude muset státním úřadům oznámit, že Svaz Svobodomyšlných přestal býti sdružením církevním. Dokud tak nečiní, dotud bude moci hlava a nejstarší představitel česko-americké Svobodomyšlnosti oddávat párky v hodnosti církevní k oddávání oprávněné osoby, a dotud Svaz Svobodomyšlných nepěstane býti na venek církevně-náboženským sdružením.

provazníku (jenž drže se hesla svůj k svému, se na vlastním výrobku věštil, upadala zase v opačný úsudek. Příliš se individualisovala, jsou vlastně typem. Nač tato dýchavičná praeface? řekne netrpělivý čtenář. Je to humoreska, či co? Mohl bych odpověděti, že po praefaci následuje hossa, ať po vážné ouvertuře tím svižnější tančí se valčík, po němž tím veselěji zímá.

Alé řeknu jen: Jsem profesor! A čtenář mi na to odvětlí: Aha! A upokojí se.

Chloubnou paní Paprčové bylo, že byla domácí paní a k tomu v Slepčíně. V Slepčíně, prosím! Měla postavu pro sochaře, který pracuje karyatidy pro portály, hlas pro krámk s ovocem a morálku ven a ven praktickou.

Zavalitá, býččí šije, mohutného poprsí, vykračovala si na ulici jen v hedvábné a zlatých řetězech. Paní Rejna hájila svá práva, skutečná i usurpovaná, ze všech sil, morálně i fysicky (vytála o becním strážníku, jenž naměřil jí přílišnou spotřebu vody, vlastnoručně pohlavek, až mu čepice spadla, a na slavnou komisi obecní vyzvedla závoj, který obyčejně zůstává spuštěný), ve stavu střízlivém i naplém. A vždy a rykem, až sbíhala se ulice. Ubohá, utlačovaná vdova.

V klidu rozléval se po pivovárce tvář paní Rejny vztekly úsměv. Cenívala umělý chrup, jako pes, o němž se neví, zda se ličhotí neb chce kousnout. Astmatický dech její zněl jako tiché vrčení.

Paní Rejna dbala zárlivě na čest. Bedlivě pozorovala na ulici, zda ten neb onen, ta a ta jí pozdraví a jak hluboce, zda osloví ji kupec neb hokynář milostpaní (pouhé paní Paprčová bylo kravou urážkou, provokací), zda zábavní výbor rezervoval jí i pikceské její Jetce přední místa. — Sedávala směle na nejpřednější místa a bída tomu, kdo by jí chtěl ze zaujatého místa vypuditi. Zjeví se a dvě, tři její neomalenosti zahaly každého na útěk.

Liberálnější byla ku poetám, přiblížením osobám jiným. Paní kupecové, jejíž muž se stal císařským radou, říkala dále paní Rattenfleischová, ať si jí tato upozorňovala jak chtěla. Ať pukne zidovina, říkala paní Muňkové, své důvěrné kamarádce. Takové radovství nie nenese, tak co po marné chloubě?

Paní Rejna seděla na vdovském sídle svém nikoli osaměle. Mimo řečenou pikonosou Jetku, měla u sebe rovněž po nehožce deři čtyřletého Vavrouška. Vychovávala ho.

S trampotami vezejšího života potýkala se paní Paprčová chlapky. Měla při domě zahradu, v níž pěstovala jen zeleninu a ovoce. Květiny nemohla vystát, dá to práce a není to k jídlu. A psy, kočky a ptáky také ne. Psy nedržela, však si majetek ubližuje sama, k čemu darožrouta? Kočky střílela, protože chytaly ptáky, a ptáky střílela, že jí zobali ovoce. Zpěvné, nezpěvné, to jí bylo jedno. Okrádati se nedala od nikoho. Postřelené ptáky vzala za nožičky a dotloukala je hlavou o kámen. Ptáky pekla si zjevně, kočky, jak máma pravila, tajně. U Paprčů mívali občas zajeří pečení, hlavu zajíce však nikdy nikde neviděl a na trhu neb u zvěřináře nikdo z rodiny Paprčovy zajíce nikdy nekupoval.

Jedovaté jazyky! hubovala paní Paprčová, když Vavroušek přiběhl z ulice plačky, že kluci za ním mňoukají. Žil, darebáctví pomlouvají! Jakoby nevěděli, že rodina Paprčova je vegetariánská. Maso bylo jen o velkých svátcích neb jako míra, za větrem, by lakomá Jetka nevěděla. Ta byla nad matku. Když se do sebe daly, hučaly tak, že sousedé zavírali okna.

Jetka s lakoty se ani řádně neoblékla. Slušnější služka by její úbor na sebe nevzala.

Nosila na starých drátech příšeň hedvábně pouzdra na deštník, který při dešti ovšem neotvírala. Ohuv na cihlové noze nosila přístřikovanou.

Paní radová Rattenfleischová bývala spolužačka Jetky, vyprávěla o Paprčových zcela nepravdivě podobnou historku.

Slá přý jednou Jetka s matkou kol jejího obehodu se slunečníkem v ruce. Starým, hedvábným, měl takhle korunu ceny. Před domem očumoval pes foxlík, dobrák, nikomu nikdy nie neudělal. Snad do psa Jetky schválně šfouchla, neb kdo ví, co mu udělaly, milý foxlík najednou se rozštěkal a již vletěl obě, máti i deera, do krámu. — Jetky nesla před sebou rozervaný slunečník a obě, že přý foxlík je napadl a dráhý slunečník potřhal. Ze snad — nedej bůh! — pes je vztekly. Stropily takový rámus, že lidé se sbíhali, kde že se to perou. Desítku žádaly za slunečník, nestydy. Aby se s nimi nešplálo po soudech, dala jim paní Rattenfleischová tu desítku. Bála se muže, jenž nebyl doma a jenž psu nepříal. A přece chtěla paní jetem dětem udělati radost, proto psa měla a daň za něj platila. Paní Rattenfleischová byla si jista, že celá historie s foxlíkem byl smluvený "štrych". Za desítku neměla hamižná Jetka ani celý oblek, neřku-li slunečník.

Nie nenáviděla paní Rejna Paprčová vášnivěji, než zloděje. A bylo jich všude, plný svět. V každém návštěvníku svého bytu i zahrady podezřívala nepovolaného vyvlastňovatele. Dětem vstup do své zahrady naprosto zakázala a dětem svého nájemníka, profesora Trunce, kdykoli zabloudily na návštěvu Vavrouška do její zahrady nenápadně při odchodu prohlédávala kapsy.

Ne však, že by paní Paprčová byla bez citu, nebyla dobročinná, to ne! Každoročně uspořádala ve svém sadě sbírku padavek a věnovala je okázale místnímu sirotčinci, k nemalé mrzutosti tušného městského lékaře doktora Trubky, jemuž bylo po takové munificenci vždy po několik dní léčení indigestce žaludeční u sirotků.

Za to, když fezník Važkost strbil starý barák podle domu paní Paprčové a stavěl nový žinžák, konala mu Jetka Paprčová až do noci dobrovolné hlídky. A na dvorku paní Paprčové očitaly se pěkné nové cibly i několik truhlic travivodu sem zabloudilo. Takové věci se hodí každému domácímu a dlouhé pláštěnké damské nejsou jen pro parádu. Za to vařila si Jetky po celý týden o porci špenátu k obědu více a k večeri dopřávala si k chlebu i řetkve. Zuby jí žlutily radostí.

Trávu v zahradě paní Paprčové prodala. V noci však pouštěla na ni své husy. Nelitovala ponocovatí.

Vavrouška, vnuka, vychovávala paní Rejna po svém způsobu a ve své morálce. Radostí tohoto světa dopřávala mu poskrovnu a nejraději z cizí kapsy.

Příkladem. Paní Rejna Paprčová kráčí po ulici s vnučkem. Objemná postarť její hálí se v kožich, frisu-va má krásnou zelenou barvu (ta švindlířská černá barviva!), kloboúk bílý, mladistvý, na zlatém řetězu želvový lorgnon. Nádherna, vznešenost!

Je výroční trh a lidí plné ulice. Proti zvyku svému hovoří paní Rejna s vnučkem tlumeně.

Tedy, jak to uděláš, Vavří? Babičko, půjdu ke kramářovi a řeknu, aby mi vyměnil pišťalku. Troubo, to si přece vyměňáš sám. "Ano, babičko, řeknu, aby mi kramář prodal pišťalku.

A pak? Pak vezmu z kapsy — Mezku, napřed jí musíš zaplatit.

Ano. A když budeš mít tu novou — co pak? Pak vytáhnu z kapsy tu starou, perouchanou a řeknu: Pane kramář, vy jste mi prodal pišťalku zlámanou. A vstrčím mu tu starou.

A novou před tím schováš do jiné kapsy. Ano, babičko, jen jestli to ten kramář nepozná. Čerta pozná. Budeš mít za dva krejčary dvě nové pišťalky. Ale, kluku, čekneš-li někomu o tom, já o něm nevim. Rozumíš? Dráku ti rozbijí! —

Zakrmovala významně tělkou, do rukavice číla S. uaditou rukou Vavrouškovi kol hlavy.

A Vavroušek přinesl domů opravdu dvě nové pišťalky a byl na to hrd, jak kramář naplál. Jetka přý se omlouval, ošel, vysmíval se.

Dobry počátek, myslila si babička. Kluk je čiperný, ten se už ve světě neztratí.

Čiperný Vavroušek to však neschlel. Prosim vás, dítě! A národ se smál.

Nebo jiný příklad. Prvé patro domu paní Rejny měl najato profesor Trunce. Tichý, správný nájemník. Proto si ho paní Paprčová nevážila. Rodiče jeho přezdívala profesorská pakáž, hladoletá (smála se, že čekají na prvního jako na boží sculovávání a k večeri před prvním že má celá rodina i se služkou jeden párek) a přileštěný. Paní Rejna zakládala si na tom, že je domorodá, kdežto profesora, kdo ví který čert přinesl do Slepčína. Hlavně však opovrhovala paní Rejna mladou, ve společnosti agilní profesorkou. Se sousedkou a přítelkyni Muňkovou, stolařkou, vechlovaly hlasitě přes plot činnost paní profesorové, zejména v kuratoriu ženského lycea. Obě byly nepřítelkyně ženského vyššího vzdělání. Vařit, práť a chovat děti, to je přý pro ženu dost. Obě jazyčnice vinily paní Trunceovou ze špinavé ziskuchtivosti. Neboť, kalkulovaly, jenom hloupá husa by něco žilnala zadarmo, a hloupou paní profesorová není, naopak, po čertech vychytralou.

Paní Paprčová byla největší nepřítelkyní svých nájemníků. Stále se jí zdálo, že jí prokazují malou úctu, že jí neděkují od rána do noci za čest bydlení v jejím domě, že jí dům zlomyslně ničí, v zahradě trávu šlapou, ovoce sbírají.

Za zimních večerů, kdy bylo uhlí drahé, posílávala matka deera do sklepa.

Vš, kolik uhlí my máme, broukla Jetka, klepaje se zimou. Jen co Brýda profesorovic sejde. Jetky pohrávala si při tom klíčkem, jenž se náhodou také hodil do zámku sklepa profesorova.

Služebná Brýda byla hezké děvečky a měla ovšem mlého. Stolařského pomocníka z dílny Muňkovy. Po osmé večer se scházeli a pak byla holka slepá a bláhá.

A na to slečna Jetky čekala. Už jsou pohromd, hlásila paní Rejna od své vyhlídky u okna. — Stála tam ve vlnáku a dýchala na sklo.

Slečna Jetky popadla lucerničku "zlodějkou", zavřela ji a brala se do sklepa. A než minulo půl hodiny, donesla nahoru tři navržené kbelky uhlí. V kamnech zapraskalo a příjemné teplo rozlilo se šerem pokoje. Z čapornosti Paprčovic v zimě neuvítali.

Brýda divila se a byla uražena, když čtrnácte dní na to hlásila, že uhlí došlo, a slyšela od paní profesorovic vřičku, že se uhlím plýtvalo.

Snad ho nejm, odsekla. A nadarmo ho také nahoru neponesu, je těžké.

A dala výpověď. Než odešla, pozvala si ji paní domácí kamarádsky na kávu a vyzpovídala, co a jak je u profesorů, mají-li se rádi, je-li panička věrná, jak často se hádají a na podobné důležitosti.

Ale nejen o takové věci, ale i o jiné zájmla se paní Paprčová. — Za letních nocí poslouchaly u otevřených oken máti i deera, co si služky s milými dole povídají, a s gusem a posměchem reprodukovaly pak celé rozmluvy zamilovaných na trhu.

Taková sprostá, mozolnatá děvka, hubovala slečna Jetky v mravním rozhořčení, a nechá si říkat slečen. Nestyda! A ruce si líbat! Jetky trýskovala i matka. Jen když Jetky vytáhla paty z domu, dala si stará bene.

Poslala Vavrouška k lahůdkáři a napsala mu, co má přinést. Rosolku, salám, sýry a paštiku.

I Vavroušek dostal z toho svůj díl s mateřským napomenutím: Kluku, čekneš-li před tou lakotivou Jetkou, dráku ti rozbijí!

Hrábla hořku pravidel do vlasů a javiel sdivhla láhev pálenky k ústům. Jen to v širokém hrdle zaklabtalo.

Vavroušek smlel. Před tetou měl respekt. Měla ruce jako kladiva a sílu jako lev. A thoukla nejraději pěstí, koňanky dolů a do klavy. V Slepčíně hrála divadelní společnost. Aby deera přišla mezi lidi, navštěvovala paní Rejna někdy divadlo. Nevadala se nadle, že jí provedá. Třeba jí bylo dávno tři-

Dr. J. F. Scheffčik,
... věnuje se výhradně...
OČNÍM, UŠNÍM, NOSNÍM A HRDELNÍM NEDUHŮM.
Číslo 1021
Číslo 1022
Číslo 1023
Číslo 1024
Číslo 1025
Číslo 1026
Číslo 1027
Číslo 1028
Číslo 1029
Číslo 1030
Číslo 1031
Číslo 1032
Číslo 1033
Číslo 1034
Číslo 1035
Číslo 1036
Číslo 1037
Číslo 1038
Číslo 1039
Číslo 1040
Číslo 1041
Číslo 1042
Číslo 1043
Číslo 1044
Číslo 1045
Číslo 1046
Číslo 1047
Číslo 1048
Číslo 1049
Číslo 1050
Číslo 1051
Číslo 1052
Číslo 1053
Číslo 1054
Číslo 1055
Číslo 1056
Číslo 1057
Číslo 1058
Číslo 1059
Číslo 1060
Číslo 1061
Číslo 1062
Číslo 1063
Číslo 1064
Číslo 1065
Číslo 1066
Číslo 1067
Číslo 1068
Číslo 1069
Číslo 1070
Číslo 1071
Číslo 1072
Číslo 1073
Číslo 1074
Číslo 1075
Číslo 1076
Číslo 1077
Číslo 1078
Číslo 1079
Číslo 1080
Číslo 1081
Číslo 1082
Číslo 1083
Číslo 1084
Číslo 1085
Číslo 1086
Číslo 1087
Číslo 1088
Číslo 1089
Číslo 1090
Číslo 1091
Číslo 1092
Číslo 1093
Číslo 1094
Číslo 1095
Číslo 1096
Číslo 1097
Číslo 1098
Číslo 1099
Číslo 1100
Číslo 1101
Číslo 1102
Číslo 1103
Číslo 1104
Číslo 1105
Číslo 1106
Číslo 1107
Číslo 1108
Číslo 1109
Číslo 1110
Číslo 1111
Číslo 1112
Číslo 1113
Číslo 1114
Číslo 1115
Číslo 1116
Číslo 1117
Číslo 1118
Číslo 1119
Číslo 1120
Číslo 1121
Číslo 1122
Číslo 1123
Číslo 1124
Číslo 1125
Číslo 1126
Číslo 1127
Číslo 1128
Číslo 1129
Číslo 1130
Číslo 1131
Číslo 1132
Číslo 1133
Číslo 1134
Číslo 1135
Číslo 1136
Číslo 1137
Číslo 1138
Číslo 1139
Číslo 1140
Číslo 1141
Číslo 1142
Číslo 1143
Číslo 1144
Číslo 1145
Číslo 1146
Číslo 1147
Číslo 1148
Číslo 1149
Číslo 1150
Číslo 1151
Číslo 1152
Číslo 1153
Číslo 1154
Číslo 1155
Číslo 1156
Číslo 1157
Číslo 1158
Číslo 1159
Číslo 1160
Číslo 1161
Číslo 1162
Číslo 1163
Číslo 1164
Číslo 1165
Číslo 1166
Číslo 1167
Číslo 1168
Číslo 1169
Číslo 1170
Číslo 1171
Číslo 1172
Číslo 1173
Číslo 1174
Číslo 1175
Číslo 1176
Číslo 1177
Číslo 1178
Číslo 1179
Číslo 1180
Číslo 1181
Číslo 1182
Číslo 1183
Číslo 1184
Číslo 1185
Číslo 1186
Číslo 1187
Číslo 1188
Číslo 1189
Číslo 1190
Číslo 1191
Číslo 1192
Číslo 1193
Číslo 1194
Číslo 1195
Číslo 1196
Číslo 1197
Číslo 1198
Číslo 1199
Číslo 1200

et, V mateřských očích byla zá-
doucí krasavičí.
Jedna hra se paní Rejně strašně
zalbila. "Bobří kožich" od
Hauptmana. Zejména do hrdinky
se přímo zamilovala.

Rozjařena přijala po divadle poz-
vání policejního komisaře Nádi-
vy, aby stávil se v hostinci na
sklenku vína. Karel Boromejský
Nádiva býval za dnů mladosti ra-
dostně tanečníkem paní Rejny a
jedý galantní kamařák, jenž měl
svou rodinu na letním bytě, nabídl
se, že útratu v hostinci zaplatí, byl
i odpor lakomé Jetky překonán.

V hostinci "U strakaté kočky"
mluvilo se o kuse.
Já, ozvala se paní Rejna, já
zloděje nenávidím na smrt, nejra-
ději bych tu pakáž za nohy pově-
šela. Ale být tak chytrá jako je
police hloupá, nedělala bych si z
toho svědomí, kráť. Na mou du-
ši.

A pleska policejního komisaře
přátelsky po stěně. Pan Karel
Boromejský Nádiva zasmál se
hlubně vtipu své sousedky a spo-
lubesednice, a prohlodil:

Kdo by paní Paprčovou neznal
— myslil by — že také si za vě-
trem — hehe, pokrade!
Celá hospoda dala se do řečni-
vého souhlasu.

Ale párek tanečníků z mládí si
vesele sklenicemi fukl.

Dr. F. A. Sedláček
OMAHA, NEB.
Číslo 1021
Číslo 1022
Číslo 1023
Číslo 1024
Číslo 1025
Číslo 1026
Číslo 1027
Číslo 1028
Číslo 1029
Číslo 1030
Číslo 1031
Číslo 1032
Číslo 1033
Číslo 1034
Číslo 1035
Číslo 1036
Číslo 1037
Číslo 1038
Číslo 1039
Číslo 1040
Číslo 1041
Číslo 1042
Číslo 1043
Číslo 1044
Číslo 1045
Číslo 1046
Číslo 1047
Číslo 1048
Číslo 1049
Číslo 1050
Číslo 1051
Číslo 1052
Číslo 1053
Číslo 1054
Číslo 1055
Číslo 1056
Číslo 1057
Číslo 1058
Číslo 1059
Číslo 1060
Číslo 1061
Číslo 1062
Číslo 1063
Číslo 1064
Číslo 1065
Číslo 1066
Číslo 1067
Číslo 1068
Číslo 1069
Číslo 1070
Číslo 1071
Číslo 1072
Číslo 1073
Číslo 1074
Číslo 1075
Číslo 1076
Číslo 1077
Číslo 1078
Číslo 1079
Číslo 1080
Číslo 1081
Číslo 1082
Číslo 1083
Číslo 1084
Číslo 1085
Číslo 1086
Číslo 1087
Číslo 1088
Číslo 1089
Číslo 1090
Číslo 1091
Číslo 1092
Číslo 1093
Číslo 1094
Číslo 1095
Číslo 1096
Číslo 1097
Číslo 1098
Číslo 1099
Číslo 1100
Číslo 1101
Číslo 1102
Číslo 1103
Číslo 1104
Číslo 1105
Číslo 1106
Číslo 1107
Číslo 1108
Číslo 1109
Číslo 1110
Číslo 1111
Číslo 1112
Číslo 1113
Číslo 1114
Číslo 1115
Číslo 1116
Číslo 1117
Číslo 1118
Číslo 1119
Číslo 1120
Číslo 1121
Číslo 1122
Číslo 1123
Číslo 1124
Číslo 1125
Číslo 1126
Číslo 1127
Číslo 1128
Číslo 1129
Číslo 1130
Číslo 1131
Číslo 1132
Číslo 1133
Číslo 1134
Číslo 1135
Číslo 1136
Číslo 1137
Číslo 1138
Číslo 1139
Číslo 1140
Číslo 1141
Číslo 1142
Číslo 1143
Číslo 1144
Číslo 1145
Číslo 1146
Číslo 1147